

„Tag det nu ikke saadan, lille Mor! Du ser jo, at jeg selv er glad. Kys mig saa og ønsk mig til Lykke!“

„Saa er det altsaa sandt?“

„Ja.“

„Vil du da styrte dig selv i Ulykke, Barn? ... Men det kan ikke være sandt! Et Menneske som Karsten From — —.“

Jytte lukkede Moderens Mund med sin Haand.

„Jeg veed alt, hvad du vil sige. Du kan ikke lide ham. Det har du tidt nok sagt mig. Men du kender ham ikke. Han er helt anderledes, end du og alle mener. Forresten har du engang sagt, at du vilde være tilfreds med enhver Svigersøn, jeg kom med, naar blot jeg selv var lykkelig.“

„Hvor længe, tror du, vil den Lykke vare?“

„Hvor kan man sige det? Vidste du det saa sikkert, da du forlovede dig med Far?“

„Ja.“

Jytte vendte sig bort og tav.

Fru Bertha tog nu et Brev op af Lommen og glattede det ud.

„Læs det der! ... Det kom imorges.“

Brevet, som var skrevet med fordrejet Haandskrift, duftede af *Verveine*. Der stod:

Kære Fru Gehejmerraaadinde!

Mon De veed, hvad Alverden taler om, at Deres Datter er bleven Maleren Karsten Froms Elskerinde? Jeg gratulerer!

En Veninde.

Jytte blev straks klar over, at Brevet var fra Fru Merck, hvis Parfyme hun til Overflod genkendte. Hun læste det